

Sygn. akt IV Ka 75/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Jolanty Siwik-Ważny Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniach 10 marca i 2 czerwca 2015 r.

sprawy **M. L.**

syna Z. i S. z domu G.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art.178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 31 października 2014 r. sygnatura akt II K 600/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 120 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 75/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko M. L. oskarżając go o to, że w dniu 10 kwietnia 2014 roku w W. woj. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki S. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości gdzie wynika I badania wyniósł 1, 30 mg/l, wynik II badania wyniósł 1, 31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, wynik III badania wyniósł 2,34 promila i wynik IV badania wyniósł 2,29 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest o czyn z art. 178 a § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 31 października 2014 roku (sygnatura akt II K 600/14) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. M. L. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a§1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesił M. L. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 42§2 k.k. orzekł wobec M. L. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 63§ 2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych rzeczywisty okres stosowania tego środka, tj. od dnia 10 kwietnia 2014r. ;

V. na podstawie art. 71§1 k.k. orzekł od M. L. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

VI. zasądził od oskarżonego M. L. na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w sprawie w wysokości 164,95 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 180 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4 kpk przez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego;

- art. 7 kpk przez jednostronną ocenę materiału dowodowego i bezzasadne oddalenie wniosku obrony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej celem ustalenia czy możliwym było, iż stan nietrzeźwości oskarżonego był wynikiem spożytego przez niego alkoholu już na miejscu, to jest po przyjeździe ze Ś. do W., jako że opinia biegłego M. B. w tym zakresie budziła poważne wątpliwości, a to wobec stwierdzenia przez niego, iż w chwili badania alkomatem alkohol u oskarżonego znajdował się w fazie eliminacji podczas gdy przyrządy pomiarowe wskazywały na jego absorpcję;

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku polegający na przyjęciu, że oskarżony M. L. kierując pojazdem marki S. (...) na terenie ze Ś. do W., znajdował się w stanie nietrzeźwości, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego potwierdzonych wynikami badań alkomatem wynika, iż stan nietrzeźwości oskarżonego był wynikiem spożycia przez niego znacznej ilości alkoholu już po przyjeździe do W.,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o:

1. o dopuszczenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z opinii innego biegłego z zakresu medycyny sądowej celem ustalenia:

- czy możliwym jest aby w fazie eliminacji alkoholu z organizmu o godzinie 15:04 jego stężenie wynosiło 1,30 mg/l = 2,37 promila a o godzinie 15:28, a więc po upływie bez mała pół godziny stężenie alkoholu w organizmie wynosiło 1,31 mg/l = 2,75 promila a więc było wyższe;

- czy uwzględniając wyniki badań na stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego m. L. w godzinach 15:04, 15:28, 16:14 i 16:47 można wykluczyć, iż oskarżony wprowadził się w stan nietrzeźwości już po przyjeździe do W.;

- czy zażycie przez oskarżonego M. L. tuż przed wyjazdem ze Ś. do W. leku o nazwie P. (...) mogło spowodować u oskarżonego objawy na które wskazywał, a zwłaszcza, czy mógł utrudniać i wpływać na sposób prowadzenia przez niego samochodu.

2. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Poddając w wątpliwość wydane rozstrzygnięcie i podnosząc we wniesionym środku odwoławczym zarzuty naruszenia prawa procesowego tj. art. 4 kpk i art. 7 kpk oraz poczynienia błędnych ustaleń faktycznych skarżący zakwestionował w istocie tak prawidłowość procedowania sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie jak również przeprowadzoną ocenę zgromadzonych dowodów w tym dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej M. B., co miało mieć wpływ na poczynione w sprawie ustalenia.

Wskazując na wyniki przeprowadzonych w dniu zdarzenia badań stanu trzeźwości oskarżonego autor apelacji wywodzi przy tym, iż sąd orzekający bezpodstawnie oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu medycyny sądowej celem ustalenia czy możliwym było, iż stan nietrzeźwości oskarżonego był wynikiem spożytego przez niego alkoholu już na miejscu to jest po przyjeździe ze Ś. do W.. W ocenie skarżącego sporządzona bowiem przez biegłego M. B. opinia budzi wątpliwości. W postępowaniu odwoławczym skarżący przedstawił opinię prywatną dr D. K., a która to opinia sporządzona została na wniosek obrońcy oskarżonego. Wskazane powyżej pisemne opracowanie będące opinią prywatną nie mogło stanowić dowodu w sprawie niniejszej, opinia ta stanowiła natomiast informacje o dowodzie i uzasadniała rozważenie zastosowania art.201 kpk, co też i w istocie nastąpiło.

W pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 1.04.2015 roku biegły M. B. po zapoznaniu się z zastrzeżeniami obrońcy oskarżonego co do uprzednio przedstawionej opinii a także zaprezentowaną opinią prywatną podtrzymał wydaną wcześniej w przedmiotowej sprawie opinię wskazując, iż brak jest uzasadnionych podstaw do jej zmiany. Opiniujący po przeprowadzeniu badań retrospektywnych, przy przeprowadzeniu których zostały uwzględnione znajdujące się w aktach informacje, w tym wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku prowadzonego w sprawie postępowania w których wymieniony odnosił się do kwestii okoliczności a także czasu i ilości w jakich alkohol miał zostać przez niego spożyty w dniu zdarzenia stwierdził, iż przeprowadzone wyliczenia pozwalają na przyjęcie, że podawane przez M. L. okoliczności co do ilości i/lub rodzaju i /lub czasu spożywania przez niego alkoholu w dniu 10.04.2014 roku nie znalazły potwierdzenia w obiektywnych wynikach badań jego trzeźwości. Oskarżony zmieniał relację co do czasu, jakości i ilości spożytego alkoholu począwszy od deklaracji w toku badań zawartości alkoholu a skończywszy na składanych wyjaśnieniach. Opowieści o bidonie z wódką w plecaku syna są wręcz niedorzeczne, a okoliczności spożycia alkoholu w toalecie opisywane w wyjaśnieniach oskarżonego wręcz absurdalne, ale mimo to pozostawały przedmiotem weryfikacji przez biegłego.

W sporządzonej opinii biegły zaznaczył przy tym, iż w każdej z faz przemiany alkoholu w organizmie ludzkim może dojść do takiej sytuacji, że wyniki badań wykonanych jedno po drugim nie będzie przedstawiało tendencji fazy (wzrostowej lub spadkowej) w jakiej zostało ono wykonane, dopiero kolejne następne wyniki wskażą jaka była tendencja w dłuższym czasie i na podstawie takiej informacji można wnioskować o fazie przemiany alkoholu w jakiej badania te wykonano. W przypadku M. L. dwa pierwsze wyniki badań stanu jego trzeźwości nie stanowią podstawy do określenia fazy przemiany alkoholu jaka trwała w jego organizmie w czasie tych dwóch pierwszych badań, dopiero następne badania (III i IV) w połączeniu z I badaniem określiły wyraźną tendencję spadkową i stanowiły podstawę do przyjęcia, że w trakcie przeprowadzania badania trwała faza eliminacji alkoholu z organizmu.

W sprawie niniejszej zwrócić nadto należy uwagę na inną kwestię a mianowicie, iż różnica wartości pomiędzy I i II badaniem trzeźwości oskarżonego M. L. rzędu 0,01 mg/l i 0,02 % jak zaznaczył w wydanej opinii biegły jest tak mała, że w przypadku przeprowadzania obliczeń zawartości alkoholu w organizmie ludzkim jest wartością pomijalną i z wnioskowaniem takim należy się zgodzić. Przeprowadzając obliczenia zawartości alkoholu w organizmie wyniki zaokrąglane są do wartości dziesiętnych czyli do „pierwszych miejsc po przecinku” i wartości setne „drugie miejsce po przecinku” nie są brane pod uwagę. Wynika to zarówno z marginesu błędu urządzenia pomiarowego, jak i trybu badania, a w tym ilości wydychanego powietrza oraz procesu wentylacji płuc przed badaniem.

Przedstawiona przez biegłego nie budzi zatem żadnych wątpliwości, nie jest niepełna czy też niejasna, jak również nie zawiera w sobie sprzeczności. Obrońca oskarżonego M. L. na rozprawie apelacyjnej w dniu 2 czerwca 2015 r. podtrzymując złożony w sprawie wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego na okoliczność czy wyniki stężenia alkoholu wykonane o godz. 15.04 i o godz. 15.28 wskazują na fazę eliminacji czy też wchłaniania alkoholu w żaden sposób nie wykazał aby przedstawiona przez biegłego sądowego M. B. opinia uzupełniająca była dotknięta jednym z uchybień określonych w art. 201 kpk, a zatem nie uzasadnił potrzeby dalszej inicjatywy dowodowej.

W przedstawionej apelacji kwestionując sprawstwo oskarżonego a także czyniąc uwagi, iż sąd orzekający pominął dowód z karty informacyjnej leczenia szpitalnego oskarżonego z dnia 29 czerwca 2013 roku skarżący w przedstawionych wywodach podnosi kwestię przyjmowania przez oskarżonego w tym również w dniu zdarzenia leku o nazwie P. (...), a który to lek jak podnosi autor apelacji może powodować zawroty głowy, nudności, senność, zamazanie widzenia i trudności z koordynacją ruchów, stwierdzając nadto, iż „oskarżony podał właśnie, że po zażyciu tego leku w trakcie jazdy samochodem ze Ś. do W. coś się z nim działo, że „brało go na wymioty, że miał zawroty głowy i bolała go głowa”. Wskazując na powyższe skarżący wyraził nadto opinię, iż zeznania świadków R. i K. G., w których ocenie oskarżony miał prowadzić pojazd w stanie nietrzeźwości, a którym, zdaniem autora apelacji sąd orzekający, „nadał walor niemal przesądzający co do winy oskarżonego, tracą jakkolwiek walor dowodowy co do stanu nietrzeźwości oskarżonego”.

Odnosząc się do przedstawionych wywodów zauważyć w tym miejscu należy, iż w przedmiotowej sprawie - poza wyjaśnieniami oskarżonego M. L. brak jest jednoznacznych i kategoriycznych dowodów, iż wymieniony w rzeczywistości taki lek wówczas zażył, zaś labilność i brak konsekwencji w relacji oskarżonego nakazuje i w tym wypadku sceptycznie odnieść się do twierdzeń oskarżonego biorąc pod uwagę iż tuż po zdarzeniu okoliczności takich nie podnosił. Nie można nadto pominąć, iż odnosząc się do okoliczności zaistniałego zdarzenia w złożonych w sprawie wyjaśnieniach na rozprawie głównej w dniu 3 października 2014 r. oskarżony M. L. podał, iż „lekarz przepisał mi tabletki, jak jeszcze byłem w szpitalu w czerwcu 2013 roku. Brałem je rzadko. W tym dniu miałem taki ból nogi, że je zażyłem. Ja się źle czułem w tym dniu. Nie wiem czy źle się czułem po tabletkach. Po tych tabletkach noga przestała boleć na tyle, że nie myślałem o tym” (k. 82). Zła kondycja psychofizyczna powinna w takim razie skutkować odstąpieniem przez oskarżonego od kierowania pojazdem mechanicznym.

Oдноśnie zeznań złożonych przez świadków K. i R. G. to sąd I instancji prawidłowo z uwzględnieniem wymogów art. 7 kpk dokonał oceny tych zeznań zauważając przy tym w pisemnych motywach wyroku, iż wskazani powyżej świadkowie jedynie widzieli podejrzanе zachowanie na drodze oskarżonego i dowód ten sprawstwo oskarżonego uprawdopodobniał. W swojej relacji wymienione osoby niewątpliwie wskazywały na okoliczności które wówczas w czasie zdarzenia zaobserwowały. Dowody te oceniane były wespół z pozostałymi i nie sposób przyjąć aby nadano im wagę inną niż pozostałym.

Wszelchnona, wnikliwa oraz obiektywna analiza całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala zaś na stwierdzenie, iż oskarżony dopuścił się zarzuczonego mu przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk)

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk zasadzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem a na podstawie art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono mu opłatę w kwocie 120 zł.